

# Gerçeğin Çölünü Yeşertmek

– MESUT ÇİFTÇİ · 02 Ağustos 2023

Uyumak için olmadık hayaller kurmayan yoktur diye düşünüyorum. Ama bundan emin de olamıyorum elbette. Kimi insan başını yastığa koyar koymaz uyuyabilirmiş. Ama ben o insanlardan değilim. Bazen uyumam, uyuyabilmem çok uzun sürebiliyor. Yatakta bir oyana bir bu yana dönüp duruyorum. Hele bir de geçmişteki kötü bir anı zihnimin limanına demirlemişse yorgunluktan ölüyor olsam bile uyuyamıyorum. Uyuyabilmenin yolunu küçük bir çocukken bulmuştum. Bu yaşıma geldim hala bu yöntemi kullanırım. Bu yöntem bahsettiğim gibi hayaller kurma, hikâyeler oluşturma yöntemi. Bir hayal kurmadan uyuyamıyorum. Uyumadan önce kurduğum hayaller genellikle fantastik, bilim kurgu hikâyelerden oluşuyor. Ne de olsa benim jenerasyonum Hollywood Sineması filmleriyle büyüdük.

Bu uyuyamama meselesi sanırım bir çocukluk travmasına dayanıyor. Ben çocukken ebeveynlerim beni ve küçük kardeşimi her öğlen uyuturlardı. Bu öğle uykusuna yatma durumu mecburi yani zorunluydu. Özellikle günün uzun olduğu yaz mevsiminde bahçedeki oyun dünyasından zorla koparılıp uyumaya zorlanırdık. Uyuyamadığımız zaman ya hakarete uğradık ya da dayak yerdik. Bu yüzden uyumak için kendimizi zorlardık. Ben uyuyamadığım halde bir-bir buçuk saat uyur numarası yaptığımı bilirim. Durum böyle olunca bu uyuma mecburiyetinden kurtulunca da uyuyamamaya başladım. Bende bir tür uyuyamama problemi oluştu. Uyku problemi demiyorum çünkü bendeki uyku problemi değil uyuyamama problemi. Uyuyabildiğim zaman iyi bir uyku çekiyorum. Uykuya dalma hususunda problemlerim var. Bu problemleri de kendimce çözdüm ve bu bahsettiğim hayal kurma yöntemini deneme yanılma yoluyla keşfettim.

Yeterince zaman geçip de uyuma vakti geldiğinde bir tür seremoni gerçekleşiyor her gece. Önce bir sigara içiyorum sonra tuvalete gidiyorum. Ardından dişlerimi fırçalıyor ve bir bardak su içiyorum. Mutfağı ve evi şöyle bir kontrol ettikten sonra yatağa gidiyorum. Bu adımları ihtiyacım olsa da olmasa da gerçekleştiriyorum. Bu adımlardan biri bile eksik kalsa kalkıp onu yerine getirmeden uyuyamıyorum. Bu adımlar tamamlanmışsa sıra hayal kurma evresine geliyor. Özellikle uzay, gezegenler, galaksiler, yıldızlar ve uzay yolculuğu beni çok çabuk uyutuyor. Uzay boşluğunda seyahat ediyorum. Gezegenlerin yıldızların yanlarından geçiyorum. Bazen dünyaya benzer bir gezegene inip yaşam formlarını inceliyorum. İnsan formunda tuhaf varlıklar. Beni saygı ve hürmetle karşılıyorlar. İkramlar yapıyorlar. Beni gelişmiş bir canlı formu sanıyorlar. Kimi zaman dünyanın derinliklerinde magma tabakasına kadar ilerliyorum. Bu arada gizli kalmış yeni yaşam bölgeleri keşfediyorum. Bu gezintilerin bir yerinde uykuya dalıyorum. Sonrası yok elbette. Bir uyanıyorum sabah olmuş. Bazen tam uykunun tatlı kollarında kaybolmak üzereyken bir gürültü geliyor. O kadar kötü hissediyorum ki kendimi.

Uzay yolculuğu, yıldızlar ve gezegenler çoğu zaman işe yarasa da bazen işe aramadığı da oluyor. Bir türlü odaklanamıyorum. İşte böyle gecelerde bir zaman yolcusu oluyorum. Bir zaman yolcusu olarak

geleceğe seyahat etmeyi pek tercih etmiyorum. Genellikle geçmişe gidiyorum. Özellikle de çocukluk, bebeklik yıllarıma ve var olmadığım zamanlara. İspanyol paça pantolonlar, uzun saçlar ve küçük esnaf dükkânları içerisinde geziniyorum. O zamanlar süper marketler, zincir marketler yok. Eski Amerikan arabaları var. Ebeveynlerimin gençlik halleriyle sohbet ediyorum. Eski toprak evler arasında geziniyorum. Kendimle karşılaşıyorum bazen. Kendime öğütler vermek istiyorum ve uykuya dalıyorum. Kimi zamanda gün içinde yaşadıklarımın peşinde koşuyorum. Kendim gibi değil de bir başkası gibi yaşıyorum günü tekrardan. Öyle davranmasaydım da böyle davranıyordum nasıl olurdu sorusunun peşinden koşuyorum uykunun kollarına.

İzlediğim bir filmde başrol oyuncusu oluyorum bazen de. Başrol oyuncusunun yaptığı hataları yapmamaya özen gösteriyorum. Dünyayı ve insanlığı büyük felaketlerden kurtarıyorum. İnsanların teşekkürlerini ve minnetlerini mağrur bir şekilde kabul ediyorum. Zengin oluyorum çoğu zaman. Lüks bir villada deniz kenarındayım. İnsanlara paralar dağıtıyorum. Zengin olmaktan ziyade insanların takdirleri ve minnetleri beni daha hoşnut ediyor. Bazen de bir katil olup kötü insanları öldürme planları kuruyorum. İnsanlığı kötülükten ve kötü insanlardan temizliyorum.

Bu hayal kurma mesaisini her gece yapıyorum. Önceleri uyuyamamak benim için bir eziyet iken bu sayede bir keyfe dönüşüyor. Yalnız bu durum son zamanlarda kötü bir hale dönüştü bende. Şöyle ki uyumamam gereken zamanlarda hayal kurmam gerektiğinde İvan Pavlov'un köpeğinin salyası misali otomatik olarak uyumak istiyorum. Bu sebepten hayal uymamam gereken zamanlarda hayal kuramaz oldum. Hâlbuki çocukluğumdan beri hayallerim beni hayata bağlamıştır. Yalnız bir çocukluk geçirdiğimden ve hayatın sert dokusunun ruhumu zedelemesini engellemek istediğimden; hayaller kurarak yalnızlığın acısını dindirir ve hayatı yumuşatarak daha yaşanılır hale getiririm. Üstelik bunu yalnızca çocukken değil şimdiye değin her dönemde yaparım yani yapardım. Bence edebiyat, şiir, sinema, film, dizi, tiyatro bu amaca hizmet etmektedir; hayatı yumuşatmak ve daha dayanılır bir hale getirmek. Gerçek salt haliyle pürüzlü, sert, keskin ve can yakıcıdır. Çoğu insan gerçeğin yani hayatın gerçeğinin bu pürüzlü, sert, keskin ve can yakıcı dokusuna dayanamazlar. Dayanabilenlerin ruhları lime lime olmuştur. Herkes başka bir çözüm bulur bu probleme. Kimisi gerçekleri reddeder, kimisi kendine yalanlar söyler, kimisi başkalarının yalanlarına inanır, kimisi antidepresan kullanır, kimisi alkolik olur, kimisi uyuşturucu müptelası, kimisi romanları takip eder, kimisi filmleri ve dizileri. Bende hayal kurarak hayatın gerçeklerinden uzaklaşmak isterim. Elbette bu saydıklarımın yalnızca birisini yapmak gibi bir şart yoktur. Bende mesela yalnızca hayal kurmam, kimi zaman bir kitabın kurgusallığına sığınırım, kimi zaman bir filme ya da bir diziyeye. Elbette gerçeklere tamamen sırt çevirerek bu yollardan birine veya bir kaçına sığınmak doğru değildir. Hatta bu durumu abartanlar toplum tarafından dışlanır, deli diye etiketlenir ve tedavi edilmek istenir. Toplumsal yapı insanların gerçeklerden tamamen kopmak istemesini bir tür hastalık olarak görür ve tedavi etmek ister. Hatta bunun için çok emek harcanmış, insanlar senelerce eğitimler görmüş, dev binalı hastaneler, tedavi merkezleri kurulmuştur. Benim bu konudaki şahsi fikrim gerçekle olan bağın koparılmaması gerektiği yönündedir. Yani gerçek ve gerçek olmayan arasında bir denge kurulmasının insan ve toplum için daha faydalı olacağını düşünüyorum. ,

Hayatım boyunca hayatın gerçeklerinden kaçmak için hayatını mahveden bir çok insan tanıdım. Kendi gerçekliklerini ve kendi doğrularını oluşturmuşlar ve hayatın gerçeklerinden kopmuşlardı. Yani bu durumu şöyle bir örnekle izah edebilirim; hayatı ve hayatın gerçeklerini uzun bir yol olarak düşünelim. Bu uzun yol herkes için farklı olmakla beraber meşakkatlerle doludur. Öyle ki kimisi için kızgın güneşin altındaki taşlı çakıllı bir yoldur, kimisi için yokuştur, kimisi için kayalıktır, kimisi için asfalttır, kimisi içinse belli belirsiz bir çizgidir. Ama herkes için bu yolda yolculuk etmenin zor bir tarafı vardır. İşte bu zorlukları elemine itmek için insanlar çeşitli çareler bulurlar. Kızgın güneşin kavurduğu yolda seyahat edenler güneşin kızgınlığı daha az hissetmek için yukarıda saydığım çarelerden birisine başvururlar. Ama yoldan vazgeçip de çareyi kendinize yol eyleseniz o zaman işler sarpa sarar. Bende bu yolun güçlüklerini hayallerimle törpülüyordum. Ta ki uykuyla ilgili problemimi de aynı yolla çözümlmek isteyene kadar.

Şimdi bu hayatın gerçekleri yolunun kızgın güneşi sırtımı kızartıyor, çakılları ayaklarımı acıtıyor. Ancak bunun içinde bir çare bulmuş gibiyim. Çünkü yaşam her daim devam eder, devam etmelidir; bir yolunu bulmalıdır.